

„Elvesztünk valakit, szenvedünk amiatt, hogy a halott, a távollevő képzeletbeli, valótlan lényvé változott. Pedig a vágy, amellyel vágyakozunk rá, nagyon is valóságos. Ereszkedjünk le magunkba, ahol ez a nagyon is valóságos vágy fészkel... [...] A halott jelenléte elképzelt dolog, ám távolléte valóság; mostantól fogva így lesz jelen.”

(Simone Weil)

ÉG ÉS FÖLD KÖZÖTT

TE MIRE GONDOLSZ MOST?

Te mire gondolsz most,
mikor én rád gondolok.
Megszokta már szemed
a vaksötétet, s nem zavar,
hogyan cserélsz ruhát?
Mire gondolsz most, mikor
nem nyithatod ki ablakodat,
s az örökös önkívületben
nem érzed a kamaszkori
vágyakozást?

Úgy, mint régen, már nem
méred az időt; lehet, már nem
is nehéz átvészelned a semmittevést.
A rád hegesedett börtönfal
csak a kövek csontváza kopog,
s nem hallod a szétmálló időben
az alulmaradottak üzenetét.

Te mire gondolsz most,
mikor én rád gondolok,
s emlékeimmel a kispadon
hiába várom a játékba
hívó Nagy Főnök füttyjelét.

RETORZIÓ

Tibor panasza a mennybélnek

Fáj, hogy rám eresztetted
az eget, s a túlsúlyos
küzdelemben már nincs,
aki visszahúzza a kötelet.

Fáj, hogy nincs pozíció,
csak örökös helycsere, csak
tovább sodor a sokadalom
átkozott, pokolbéli terepre.

Fáj, hogy törött szárnyam
halott lepke, s nincs egy tollpihe,
mely felvihetne a kék mennyezetre.

Fáj, hogy megnyitották a kaput,
a pokolbélit, s élvezettel nézik,
hogyan szegeznek újra keresztre.

SZÓFOGYATKOZÁS

Valahol a Mariana-árokban
tévelyegsz a földtörténeti sötétség
határán, ahonnan nem jön vissza
a robbanás visszhangja sem.

Valahol ott vagy, ahol a tengert
betemetik, s nem hallani az utolsó
csöndes moccanását a belülmáradoznak.

Valahol elvesztél a forgószélben,
úgy maradtál szórtan a menekülésben,
s lettél azúr szírom a hervadó égen.

Valahol a hideg kőre fagyott
belőd az agyonhajszolt lélek,
de a benned rekedt utolsó sóhajban
tudtad, a kanyarban Istent mégis utoléred.

A színekben nem maradtak meg
az illatok, a formákból kiszöktek
az összezavart alakzatok, a fényt
lemosta rólad az agonizáló hideg.
Elvesztetted régi egyensúlyod,
pedig te biztos fogózkodót kerestél,
el akartad cserélni sorsodat, egyre
csak szervezted a nagy aukciót,
s közben sziklaoldalakra képzelted
a telepíthető virágszőnyeget.

Ott hajladoztál törékeny árnyékok
ezüst szalagján, ott akartad a szél-
rohamban megrészegült harangok
alá rejteni a megmaradt szépségeket.
Ott akartál hullám maradni a Hold
jeges udvarán, ott akartad törmelékből
újjáépíteni palotád.

Most már elfordítod a fejed, szokásaid
megváltoztak, nem kapaszkodsz,
dobozodban sem irritálnak a szegek.
Nem érted el a ledobott kötelet,
arcod sincs már kivilágítva, álmodban
sötét fenyesek takarják az eget, s a
perforált csendben nem látod az éjszakát.

AURÁK TALÁLKOZÁSA

Tudom, csak látogató vagyok,
megnézlek, s az ajtót bezárom.
Csak a titkaid maradnak velem,
s a katarzis tiszta adománya,
mely úgy érinti szárnyaím, hogy
körözhesek mennybéli fonálon,
mint egy jól szerkesztett origami,
mely a talpalatnyi semmiben
fölényes könnyedséggel lebeg,
s az önáltatás erős szövetségében
valóságként pihen meg a hasonmásán.

Tudom, hogy testedet érintem meg,
de érzem, felbomlik bennem a rend.
Szörnyű, hogy semmire nem kapok
feleletet, s aurád színes mezején
kicsiny virágfejem reménytelen
emelgeti szirmait az azáleák között.
Koronát fontam neked rózsaloncból,
s most zavartan állok tekinteted
égre meredő toronymagasában,
s már tudom, hogy nem is létezel
igazán, s én sem vagyok más, csak
a lecsendesített, megzabolózott csend.

ÁRAMLATOK

Félsz magadtól – egy jósnő van benned,
s egy kísértet –, árnyék lettél ágyad felett,
körvonal a járda túloldalán, tollpihe
a gödör szélén, tányéron hagyott tortaszelet.
Alattad porba kavart napsugár és csillagdarabok,
átszűröd a fényt, s elmented belőle a sötétet.

Félsz magadtól – ajkodon Isten hangja próbálja
karbantartani benned a büszkeséget, de már
csak leheletnyi fonalon lóg elmédben a vigyázz,
kész, rajt... nem indulsz sehova, hisz már
győztes vagy a mentális semmittevésben,
hangvilládból kipréseled a harang-csendet.

Félsz magadtól – tudod a neved s szerzett
értékeid, de nem ismered, ki benned lakozik.
Összehívna mindenkit, aki számít, papírtrombitából
fújna az áriákat, de hiába öntöd szonettekbe a dalt,
hiába int benned a Nagy Karmester, hiába tart
lépést a rím a ritmussal, hiányzik belőlük a hit.

Félsz magadtól – szárnyadból kitépted inkább
a tollakat, s fedetlen bőröd kínálod hozsannázva
a kéjek asztalán, fejedet ringó keblek közé fúrnád,
angyalok hajába kapaszkodnál, hogy elérhess az
utolsó stációhoz, hogy végre utolérjen az álom,
mert nem akarsz semmiképp felébredni.

EGYENESÚLY(TALANSÁG)

Valaki leszögelte az árnyékkodat,
jó fél méterrel felemelt a földtől,
s elrendelte, hogy ezután csak
úgy beleszaladjál a versbe,
ne érje a lábad a talajt, hintázz
csak Holle anyó karján, karcold
az égre zsoldáros prológusodat.

Valaki leláncolt, mert azt hitte,
lázadó Isten vagy, s nemcsak a tüzet
őrzöd, nem csak a fényt viszed
albatrosz szárnyadon, nemcsak
a gyönyör rózsáit szórod, hanem
te vagy a zátonyra futott Hajnal,
aki nem mer magasra nézni,
nem mer a Kertbe lépni, csak
lassan olvad az álom hajlatán,
mint egy túlhevített viaszvirág

ÉG ÉS FÖLD HATÁRÁN

A szél elfújta a lángot,
valami hideg őület
lappang a lombok között.

Tört lepkeszárnyak a
keréknyomokban, sodródó
hangok a délutáni porban.

Én pedig várom Godot
jeladását, de szembeszélem
káromkodva, földközeli
úgyis hiába őrködöm.

Arcod hideg, már a korod
is meghatározhatatlan,
tested feketébe mosott
esendő balladai árnyék.

Isten udvarába készülsz
valami nagyszabású ünnepre,
s ahogy lépsz, a folyók
megsüllyednek, a galambok
elejtik az olajágot, s te is
ott körözöl az angyalokkal,
mert egyedül maradtál
végleg – távoli, földre néző
társtalan csillagkép.